

Od Speciální vojenské operace k otevřené válce

- CZ24 News | 24. září 2022

UKRAJINA/RUSKO: Od „speciální vojenské operace“ k otevřené válce: Význam referend v Donbasu, Chersonu a Záporoží.

O včerejším ranním televizním projevu Vladimira Putina a následných poznámkách jeho ministra obrany Šojgua, který oznámil částečnou mobilizaci rezerv ruské armády, aby se k vojenskému tažení na Ukrajině přidalo celkem 300 000 mužů, se široce psalo v západním tisku.

Západní tisk také informoval o plánech uspořádat o víkendu referenda o připojení k Ruské federaci v republikách Donbasu a také v Chersonské a Záporožské oblasti ve velmi blízké budoucnosti.

Jak už to ale bývá, vzájemný vztah mezi těmito dvěma událostmi nebyl zaznamenán, nebo pokud byl zaznamenán, nebyl uveden do povědomí široké veřejnosti. Vzhledem k tomu, že právě toto spojení bylo v posledních dvou dnech zdůrazněno v diskusních pořadech ruské státní televize, využívám této příležitosti, abych svým čtenářům přinesl klíčová fakta o tom, kam se nyní bude ubírat probíhající konflikt na Ukrajině a aktualizovaný pohled na to, kdy skončí a s jakými výsledky.

Samotná myšlenka referend na Donbasu byla zesměšňována mainstreamovými médii ve Spojených státech a v Evropě. Jsou odsuzovány jako ‚falešné‘ a je nám řečeno, že výsledky nebudou uznány.

Kreml se ve skutečnosti vůbec nestará o to, zda jsou výsledky na Západě uznávány jako platné. Jejich logika leží jinde. Pokud jde o ruskou veřejnost, jediná kritická poznámka k referendům se týkala načasování, přičemž dokonce i někteří vlastenci otevřeně řekli, že je příliš brzy na hlasování, protože Doněcká lidová republika, Záporožská a Chersonská oblast ještě nebyly plně ‚osvobozeny‘. I zde logika těchto hlasování leží jinde.

Je předem jasné, že republiky Donbasu a další území Ukrajiny, která jsou nyní pod ruskou okupací, budou hlasovat pro připojení k Ruské federaci.

V případě Doněcku a Luhansku došlo pouze pod tlakem Moskvy k tomu, že jejich referenda z roku 2014 byla o vyhlášení suverenity a ne o přistoupení k Rusku. Takovou anexi nebo sloučení tehdy Kreml nepřivítal, protože Rusko nebylo připraveno čelit očekávanému masivnímu ekonomickému, politickému a vojenskému útoku ze Západu, který by následoval.

Dnes je Moskva více než připravena: skutečně velmi dobře přežila všechny ekonomické sankce uvalené Západem ještě před 24. únorem, stejně jako stále rostoucí dodávky vojenského materiálu a „poradců“ ze zemí NATO na Ukrajinu.

Hlas pro připojení k Rusku pravděpodobně dosáhne 90 % nebo více.

Co bude na ruské straně bezprostředně následovat, je také naprosto jasné: do několika hodin po vyhlášení výsledků referenda schválí ruská Státní дума návrh zákona o „sjednocení“ těchto území s Ruskem a zhruba za den bude schválen horní komorou parlamentu a bezprostředně poté bude zákon podepsán prezidentem Putinem.

Když se neustále zabýváme jeho službou zpravodajského agenta KGB, o čemž se západní „specialisté na Rusko“ donekonečna vyjadřují ve svých rozhovorech, článcích a knihách, vzpomeňme také na právnícký titul Vladimira Putina. Jako prezident se systematicky držel v rámci vnitrostátního i mezinárodního práva. Učiní tak nyní.

Na rozdíl od svého předchůdce Borise Jelcina Vladimir Putin nevládl prezidentským dekretem; vládl zákony vyhlášenými dvoukomorovým parlamentem složeným z několika stran. Rozhodoval v souladu s mezinárodním právem vyhlášeným Organizací spojených národů. Právo OSN hovoří o nedotknutelnosti územní celistvosti členských států; ale právo OSN také hovoří o posvátnosti sebeurčení národů.

Co vyplývá z formálního připojení těchto území k Rusku? To je také naprosto jasné.

Jako nedílné součásti Ruska je jakýkoli útok na ně, a určitě k takovým útokům ze strany ukrajinských ozbrojených sil dojde, casus belli.

Ještě předtím ale referendům předcházelo vyhlášení mobilizace, která přímo naznačuje, co bude Rusko dělat dál, pokud si to události na bojišti vyžádají. Progresivní fáze mobilizace budou ruské veřejnosti zdůvodněny jako nezbytné k obraně hranic Ruské federace před útokem NATO.

Sloučení Ruskem okupovaných ukrajinských území s Ruskou federací bude znamenat konec „speciální vojenské operace“. SVO není něco, co vedete na svém vlastním území, jak před pár dny upozornili hosté talk show „Večer s Vladimírem Solovjovem“.

Znamená to začátek otevřené války na Ukrajině s cílem bezpodmínečné kapitulace nepřítele.

To bude pravděpodobně znamenat odstranění civilního a vojenského vedení a velmi pravděpodobně rozbití Ukrajiny. Kreml ostatně před více než rokem varoval, že USA diktovaný kurz k členství Ukrajiny v NATO povede ke ztrátě její státnosti.

Tyto konkrétní cíle však nebyly dosud deklarovány; SVO bylo o obraně Donbasu, ochranou před genocidou a o denacifikaci Ukrajiny, což je samo o sobě dost vágní pojem.

Přidání dalších 300 000 mužů k ozbrojeným silám rozmístěným Ruskem na Ukrajině představuje

téměř zdvojnásobení a jistě vyřeší nedostatek pěchoty, který omezuje schopnost Ruska „dobýt“ Ukrajinu. Byl to právě nedostatek bot na zemi, co vysvětluje bolestivé a trapné stažení Ruska z Charkovské oblasti v posledních dvou týdnech. Nemohli odolat masivní koncentraci ukrajinských sil proti své vlastní slabě strážené kontrole v regionu. Strategická hodnota ukrajinského vítězství je sporná, ale značně posílila jejich morálku, což je hlavní faktor ve výsledku každé války. Kreml to nemohl ignorovat.

Na tiskové konferenci v Samarkandu minulý týden po skončení každoročního setkání hlav států Šanghajské organizace pro spolupráci byl Vladimir Putin dotázán, proč projevuje tolik zdrženlivosti tváří v tvář ukrajinské protiofenzivě. Odpověděl, že ruské útoky na ukrajinské elektrárny, které následovaly po ztrátě charkovského území, jsou jen „varovné výstřely“ a že přijdou mnohem „efektivnější“ akce.

V souladu s tím, jak Rusko přechází ze SVO do otevřené války, můžeme očekávat masivní zničení ukrajinské civilní i vojenské infrastruktury, což plně zablokuje veškerý pohyb zbraní dodávaných Západem z míst dodání ve Lvovské oblasti a dalších pohraničních oblastí na přední linii. V konečném výsledku můžeme nakonec očekávat bombardování a zničení ukrajinských center rozhodování v Kyjevě.

Co se týče další západní intervence, západní média si všimla lehce zastřené jaderné hrozby prezidenta Putina pro potenciální válčící strany. Rusko jednoznačně prohlásilo, že jakákoli agrese proti jeho vlastní bezpečnosti a územní celistvosti, jaká byla například vznesena generály ve výslužbě ve Spojených státech, když v posledních několika týdnech hovořili v národní televizi o rozpadu Ruska, bude vyřešena jadernou reakcí.

Když je ruská jaderná hrozba namířena na Washington, jak je tomu nyní, spíše než na Kyjev nebo Brusel, jak se dosud předpokládalo, je nepravděpodobné, že politici na Capitol Hill zůstanou arogantní vůči ruským vojenským schopnostem a je nepravděpodobné, že budou pokračovat v další eskalaci.

Ve světle všech těchto událostí jsem nucen přehodnotit své hodnocení toho, co se stalo na setkání Šanghajské organizace pro spolupráci. Západní média soustředila veškerou pozornost pouze na jeden problém: údajné třenice mezi Ruskem a jeho hlavními globálními přáteli, Indií a Čínou, kvůli jeho válce na Ukrajině.

Připadalo mi to značně přehnané. Nyní se to jeví jako naprostý nesmysl.

Je nepředstavitelné, že Putin s Xi a Módím nediskutoval o tom, co se chystá udělat na Ukrajině. Pokud nyní Rusko skutečně dodává svému válečnému úsilí mnohem větší část svého vojenského potenciálu, pak je zcela rozumné očekávat, že válka skončí ruským vítězstvím do 31. prosince tohoto roku a jak se zdá, Kreml to slíbil svým věrným příznivcům.

Odhlédneme-li od možné ztráty ukrajinské státnosti, ruské vítězství by pro Washington znamenalo víc než krvavý nos jako v Afghánistánu. Odhalí to nízkou hodnotu amerického vojenského deštníku pro členské státy EU a nutně povede k přehodnocení evropské bezpečnostní architektury, jak požadovali Rusové před zahájením své únorové invaze na Ukrajinu.

AUTOR: Gilbert Doctorow

[ZDROJ](#)

